

Am remarcat câteva lucruri ciudate la motanul cu placă de surf.

Lucrul numărul unu: Era un motan cu placă de surf.

Lucrul numărul doi: Purta un tricou. Pe el scria: PISICILE CONDUC, CÂINILOR LE CURG BALELE.

Lucrul numărul trei: Ducea cu el o umbrelă închisă, de parcă se temea să nu se ude. Ceea ce, dacă te gândești, *nu-i* chiar esența surfingului.

Lucrul numărul patru: Nimeni altcineva de pe plajă nu părea să-l vadă.

A prins un val bun și a alunecat cu pricepere pe el. Dar, când s-a apropiat de țărm, a făcut greșea-lă să deschidă umbrela. O rafală de vânt l-a tras spre cer. Câteva secunde mai târziu și ar fi lovit un pescăruș.

Nici pescărușul n-a părut să-l observe.

Motanul a plutit pe deasupra mea ca un balon blănos. M-am uitat direct în sus. El s-a uitat direct în jos. A fluturat din labă.

Respect pentru
Avea blana alb cu negru, ca un pinguin. Parcă se ducea într-un loc elegant îmbrăcat într-un frac păros.

Dar mi se părea și teribil de cunoscut.

— Crenshaw, am șoptit.

M-am uitat în jur. Am văzut constructori de castele din nisip, aruncători de discuri Frisbee și pescari de crabii. Dar n-am văzut pe nimeni altcineva care să se uite la motanul surfist cu umbrelă de pe cer.

Am închis ochii strâns și am numărat până la zece. Rar.

Zece secunde mi se păreau suficiente ca să-mi treacă nebunia.

Mă simțeam puțin amețit. Dar mi se mai întâmplă asta când mi-e foame. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun.

Când am deschis ochii, am respirat ușurat. Motanul dispăruse. Cerul era nesfârșit și gol.

Zbang! Umbrela a aterizat pe nisip ca o săgeată gigantică, la numai câțiva centimetri de degetele mele de la picioare.

Era din plastic roșu și galben, împodobită cu desene cu șoricei zâmbitori. Pe mâner cineva scrisese cu un creion colorat: ACEST PARASOL ÎI APARTINE LUI CRENSHAW.

Am închis din nou ochii. Am numărat până la zece. Am deschis ochii, iar umbrela – sau parasolul, ce-o fi fost – dispăruse. La fel și motanul.

Era sfârșitul lunii iunie, o zi frumoasă și caldă, dar tremuram.

Mă simțeam exact așa cum te simți cu o clipă înainte să sari în piscină la capătul cu apă adâncă.

Ești pe drum spre altceva. Încă n-ai ajuns acolo, dar știi că nu te mai poți întoarce.

Uite care-i treaba: eu nu sunt genul care să aibă prieteni imaginari.

Pe bune. În toamna asta intru în clasa a cincea. La vârsta mea nu-i bine să ți se ducă buhul că ești nebun.

Mie îmi plac faptele. Întotdeauna mi-au plăcut. Lucrurile adevărate. Doi și cu doi fac patru. Varza de Bruxelles are gust de ciorapi nespălați. Genul ăsta de fapte.

Bine, poate că a doua afirmație nu este decât o părere. Și, oricum, n-am mâncat niciodată un ciorap nespălat, așa că s-ar putea să mă înșel.

Faptele sunt foarte importante pentru oamenii de știință, iar eu asta vreau să mă fac când voi fi mare. Preferatele mele sunt faptele din natură. Mai ales cele care îi fac pe oameni să spună *nu se poate*.

De exemplu, faptul că ghepardul poate alerga cu o sută zece kilometri pe oră.

Sau faptul că un gândac poate supraviețui fără cap vreme de două săptămâni.

Sau faptul că, atunci când se înfurie, o șopârlă cu corn împroașcă sânge pe ochi.

Vreau să devin om de știință specialist în animale. Nu știu exact în care anume. Acum îmi plac mult liliecii. Îmi mai plac gheparzii, pisicile, câinii, șerpii, șobolanii și lamantinii. Sunt și astea niște posibilități.

Îmi plac și dinozaurii, numai că ei au murit cu toții. O vreme, prietena mea, Marisol, și cu mine voiam amândoi să ne facem paleontologi și să căutăm fosile de dinozauri. Ea obișnuia să ascundă în groapa cu nisip oasele de pui rămase de la masă, ca să se antreneze pentru săpături.

Marisol și cu mine am înființat în această vară un serviciu de plimbat câini. Se numește „Plimbări la comandă“. Uneori, în timp ce plimbăm câinii, ne spunem unul altuia fapte din natură. Ieri Marisol mi-a spus că un liliac poate mânca o mie două sute de țânțari într-o oră.

Faptele sunt mult mai bune decât poveștile. Nu poți vedea o poveste. N-o poți ține în mână ca s-o măsori.

Nici lamantinii nu pot fi ținuți în mână. Și totuși. Poveștile nu sunt decât minciuni, în fond. Iar mie nu-mi place să fiu mințit.

Nu m-au prea interesat niciodată închipuirile. Când eram copil, nu mă costumam în Batman,

nu vorbeam cu animalele de pluș și nici nu mă temeam de monștrii de sub pat.

Părinții mei spun că la grădiniță am umblat de colo-colo spunându-le tuturor că eram primarul Pământului. Dar n-a durat decât vreo două zile.

Am avut și eu, desigur, faza mea cu Crenshaw. Însă o mulțime de copii au un prieten imaginar.

Odată, părinții mei m-au dus la mall să-l văd pe Iepurașul de Paște. Ne-am așezat pe iarba falsă lângă un ou fals uriaș, pus într-un coș fals. Când a venit rândul meu să mă fotografiez cu Iepurașul, m-am uitat scurt la laba lui și i-am smuls-o cât ai clipi.

În ea era mâna unui om. Avea verighetă de aur și smocuri de păr blond.

— Omul ăsta nu-i iepuraș! am strigat.

O fetiță a început să zbiere.

Directorul mallului ne-a dat afară. N-am primit coșul gratuit cu ouă de ciocolată și nici vreo fotografie cu falsul iepure.

Atunci mi-am dat seama că oamenilor nu le place întotdeauna să audă adevărul.

După incidentul cu Iepurașul de Paște, părinții mei au început să-și facă griji.

În afara celor două zile în care fusesem primarul Pământului, nu păream să am prea multă imaginație. S-au gândit că poate eram prea matur. Prea serios.

Tata se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi citească mai multe basme.

Mama se întreba dacă nu cumva greșise lăsându-mă să mă uit la atât de multe documentare în care animalele se mâncau unele pe altele.

I-au cerut sfatul bunicii. Voiau să știe dacă nu cumva mă purtam prea matur pentru vârsta mea.

Ea le-a spus să nu-și facă griji.

Indiferent cât de matur păream, categoric avea să-mi treacă odată ce intram în adolescență.

La câteva ore după ce-l văzusem pe Crenshaw pe plajă, a apărut din nou.

De data asta fără placa de surf. Fără umbrelă.

Chiar și fără corp.

Și totuși știam că e acolo.

Era cam șase seara. Sora mea, Robin, și cu mine jucam castronul în sufrageria apartamentului. Castronul este o șmecherie bună când ți-e foame și n-ai mare lucru de mâncat până dimineață. Am inventat jocul când ne chiorăiau mațele. „Mamă, ce-aș mânca o felie de pizza“, chiorăia stomacul meu. Iar stomacul lui Robin răspundea chiorăind: „Da, sau poate niște biscuiți Ritz cu unt de arahide.“

Robin adoră biscuiții Ritz.

E ușor să joci castronul. Nu-ți trebuie decât niște cereale Cheerios sau chiar o felie mică de pâine ruptă în bucăți. Merge și cu bomboane M&M, când nu-i mama prin preajmă să-ți spună că n-ai voie zahăr. Dar probabil că oricum n-ai bomboane, dacă nu-i imediat după Halloween.

În familia mea, bomboanele dispar cât ai clipi.

Întâi de toate, alegi ceva în care să arunci. Un castron sau o cană merg de minune. Nu folosi coșul de gunoi, s-ar putea să aibă microbi. Eu mai folosesc uneori șapca de baseball a lui Robin, deși probabil că și aia e destul de scârboasă.

Pentru o fetiță de cinci ani, Robin transpiră mult.

Ce ai de făcut este să arunci cu cerealele în recipient. Regula este că n-ai voie să mănânci ce ai aruncat decât după ce nimerești. Ai grijă să pui recipientul destul de departe, ca să nu termini mâncarea prea repede.

Șmecheria este că, dacă-ți ia mult timp să nime-rești ținta, uiți că îți este foame. Pentru o vreme, cel puțin.

Mie îmi place să joc castronul cu Cheerios, iar lui Robin cu cereale Frosted Flakes. Dar nu poți fi prea pretențios când ai cămara goală. Mama spune asta câteodată.

Dacă se termină cerealele și tot îți mai chiorăie stomacul, poți întotdeauna să-l distragi mestecând gumă. Locul din spatele urechii e o ascunzătoare perfectă dacă vrei să refolosești guma. Chiar dacă nu mai are pic de aromă, măcar îți pui dinții la treabă.